

MEDITATIONES SUCCINCTÆ,
10
De
**OPERATIONIBUS
MENTIS SE-
PARATÆ,**

Veniâ Ampliss. FAC. PHILOSOPH.
qvæ Aboæ est,

Sub PRÆSIDIO

Adm. Reverendi & Celeberrimi Domini,

M. SIMONIS TÆLPO/
Log. & Met. Profess. Reg. & Ord.

^â

MARTINO ARV: FLORINO,

Pro Gradu Magisterii,
eiusque privilegiis rite indipiscendis,
publico dextrè disceptantium choro,

In ante diem XII Kalend. Decemb.

A. M. DC. XCVII.

Loco horisque solennibus, prolatæ.

Impr. apud Jo. WALLIUM.

TRAJANUS SUCCESSIONES

50

ERATONIANA
ENTIS SE
ETATIA

Appellat Mc Pherson
d'apres Apote 66

qui PRESIDIUM
Academie Q. Chrysostomus Boëtius

APPENDIX MONI
a M. T. Reg. a. O. 11

INTRODUCTORY HISTORIO

qui presidebat maxime excep
tio regis et regum eius

deinde quod libet deponit quo
autem dicitur hoc dicitur

A. M. A. D. A. M. A.
etiamque Vetus Testamentum

MUR. 11. 11. 11.

MEDIATORIS ADSIT FAVOR!

Ulm in hac versamur Συνα-
γεΦia, non incnsultum judi-
camus aliquid de exitu medi-
tari nostro, sive, qvomodo res
se habeat, postquam excessi-
mus è vitâ: cum sciamus
nos non, ut feras bestias, in nihilum esse re-
digendos: Sed præter animam nostram, cui
non inest principium aliquod corruptionis in-
ternum, ipsum etiam corpus esse resurrectum,
cumq[ue] suâ redunitum iri sociâ. Itaque,
sicut ante aliquid tempus ostendimus, qvid
cum corpore agatur, postea ac amicissimæ suæ
conjugi renunciaverit repudium & divortium
cum animâ fecerit; è reduximus esse, quem-
admodum omnes hac in fragilitate degentes
decet, ut etiam in bujus partis, qvæ terræ
non infertur, munia inquiramus & actiones.
Ista tamen à nobis procul absit arrogantia,
ut eum in finem in vulgus effluere has sin-
amus theses, qvasi doctiores ex his aliquid di-
scant, & eruditos, à qvibus semper informari

A

desi-

desideramus, docere velenus. Verum ut sim-
plioribus etiam illis sit notum, mentes, Gli-
rium instar, non stertere, sed maxime esse
actuosas, qui exinde quod in Patriâ nostrâ ca-
rissimâ catervatum hoc anno, multoq; plures,
quam prioribus, ex hominum migrarunt vitâ,
percontari cœperunt, quid agerent animæ,
interea dum in Separatione sunt constitutæ:
in quos etiam nos incidimus. Postulasset e-
quidem argumenti, tum nobilitas, tum am-
plitudo, ut clariori calamo & prolixiori ef-
ferretur; Verum enim verò communis illa
calamitas, qvæ nos nostrusque non sine ve-
hementiâ premit, id hac vice haud patitur
facere; sed cogit, non solum sententias contra
dicientium, qvæ multum ad illustrationem fa-
cerent rei, plane præterire; inqve eum cui ma-
jor est facultatum copia, transferre: verum
etiam nos nostraq; cogitata mittere in com-
pendium. Et quia nullus est, qvi tantis in
tenebris, nibil offendat, nibil incurrat; ro-
gamus B. L. ut hæc boni consulat; atque ob-
scuritatem, vitium quod plerumque brevitatis
studium comitari solet, si qvæ orta sit, inju-
riæ adscribat temporis.

THE-

3
THESIS I.

Sapientiæ doctores, non dubitarunt
multum operæ nominum impende-
re Interpretationi ; qvo opere fa-
cile in re possemus supercedere eviden-
ti, quandoqvidem & brevitati studere
est animus, interim tamen qvia, hinc
plurimum sæpenumerò momenti , ad
investigationem redundare solet rei :
Illam, ex more, levi præmittimus bra-
chio; quò via ad hanc sternatur faci-
lior. Operatio suos debet natales ver-
bo operor: qvod est, opus facere: in o-
pere qvocunq laborare : sive operam in
re ponere aliquva. Significat autem o-
peratio heic, non sacrificium, ut Plauto
alicubi : *Ist&e operatio crimen expiet;* sed
actionem qvamcunqve, qvæ ab anima
tali in statu fieri potest. Mens vero
radicem agnoscit græcum μένος, qvæ
heic non sumitur pro primariâ vel se-
cundariâ aliquâ facultate animæ: sicut
nonnulli accipiunt pro intellectu, vo-
luntate, scientiâ, intentione, consilio, cæ-

terisque modis: nec pro DEO, qvi
mens est purissima, ut in illo: *Pura DEI*
mens est, pura vult mente vocari: nec
pro Angelo, qvi absolutè mens voca-
tur; qvia ejus cognitio est intellectu-
alis tantum; non autem partim intelle-
ctualis, partim sensualis, ut hominis in
statu composito: sed pro animâ huma-
nâ, qvod vox indigitat separata. Illa
v. DEO non potest tribui: siqvidem est
ens summè & absolutè simplex: nec
Intelligentiæ, cui tanta non competit
simplicitas, nec propriè ei est commo-
dum subiectum, unde separetur. Pro
animâ inquam, in quantum non aërem,
ventum, vel totum hominem notat:
vel qvatenus tantum vis & facultas hâc
voce designatur, qvâ sentit animal (ali-
as officium dicta relativum) qvæque
nobis communis est cum Brutis: qvæ
ex eo æque ac nos animalia appellan-
tur. Qvibus singulis modis hanc vocem
ab Auctoribus accipi neminem fugit:
sed qvatenus altera est & qvidem nobi-
lior pars hominis, qvæ sine ministerio

5

corporis sua peragit munia. Ob diversos ejus actus, ex Augustini lib. de animâ variè appellatur: *Animus quia sapit*: Mens qvia intelligit aut meminit: *Memoria qvia recolit*: Ratio qvia rectè judicat: *Spiritus qvia spirat*: Sensus dum sentit: Anima dum viviscat corpus. Plura nomina idem significantia, eorumque acceptiones, utpote illud Nonii: *Animus est qvo sapimus, anima vero qva vivimus*: qui desiderat, $\psi\chi\alpha\lambda\omega\zeta\iota\alpha$ s ad-eat Scriptores.

THES. II.

His prælibatis, Qvæstio: An sit? se insinuat explicanda. Quæ quidem moram injicit & non minimum facerit negotii, in hoc nostro instituto, ubi animæ separatae tribuimus actus. Cum qvorumvis oculis, eorum præsertim, qui suas suspendunt cogitationes, clarum non sit, mentem post dissolutionem corporis esse superstitem. Immortalitas autem qvæ heic indigatur, quemadmodum & incorruptibi-

litas varias subit considerationes, ex qvibus potiores tantum explanabimus, dividendo eam in absolutam seu simplicem, per qvam aliqvid ita sua subsistit natura, ut nulla unquam ratione, sive in se sive ex se vitæ possit admittere cessationem. Et hæc soli competit naturæ naturanti. A nonnullis hæc dicitur incorruptibilitas per naturam; licet & talis incorruptibilitas rebus tribuatur qvodammodo creatis; quatenus ejusmodi natura, ex beneplacito divino iis concessa sit, quæ nec à se ipsâ, nec ullâ vi creatâ perdi possit: & in respectivam seu secundum qvid, qvâ Ens qvidem in se gaudet, verum ob certum qvendam modum & qvidem ab agente externo interimi potest. utpote: natura qvædam naturata. e. g. Intelligentia, anima separata, cœlum &c. Qvæ qvidem essentiæ corruptionis sunt incapaces ratione subjecti; qvia in illarum naturâ ob magnam simplicitatem reperitur nihil, qvod interitum inferret. Ratione vero causæ, esse

esse haber corruptibile. Utimur heic
 termino incorruptibilitatis ob essenti-
 am Cœli, qvod modo exempli loco
 adductum est. qvoniam cœlo propriè
 non competit vita, qvam mortalitatis
 vox respicit. Illa autem negat potentiam
 cessandi ab aetū essendi. Et sic substanciæ
 in se spectatæ propria est, sive vi-
 tam habeat sive minus. Immortalitas
 vero substantiam præcipue viventium
 respicit, ceu loquuntur Docti. Ex qvibus
 constat spiritum incompletum, juxta
 potentiam obedientialem posse in nihilum
 transire. Qui ut à primi Entis nutu
 pendet; ita ab eodem etiam deponi potest.
 Per gratiam vero, ut amant loqui, nun-
 qvam ejus essentia cessatura est, sed in
 omni æternitate, cum DEO, Angelisque
 permanitura. Qvod scimus & faternur
 ut Philosophi Christiani, non verò ut
 gentiles. qvorum notitia hoc in ne-
 gotio non erat adeo vulgaris, dum in-
 geminabant: *Ens Entium miserere nostri.*
 & *Animula vagula, blandula, Hospes co-*

mesque corporis, Quæ nunc abibis in loca, Pal-
lida, rigida, nudula, nec, ut soles, dabis jocos.
Hujusmodi cogitata. unde hauserint,
qvidqve præ se tulerint; aliorum hæc vi-
ce submittimus iudicio: Qvæ de re dis-
qvirere nostra non adeo refert. Et ne
αλλοί μέν χρόνῳ q: d: pedem posuisse vi-
deamur; concludimus ex puræ naturæ
rationibus nos doceri animam nostram
esse immortalem, qvod idem ex divinis
literis indubitatae est fidei & infallibiliter
verum. Positâ jam animæ immortalita-
te, tutior nobis conceditur via adenndi
ejusdem operationes in separatione,
qvod planè frustra faceremus, nisi præ-
primis manifestum esset eam nunquam
esse desitaram.

THESIS III.

Immortalitate sic declaratâ, recto
tramite progredimur ad descriptionem
actionum animæ separatae: qvæ in suis
operibus qvoniam habet qvandam con-
venientiam cum Intelligentiis; itaque a-
etuum eorum definitionem, ex Ency-
clopaedia, qvondam ut Reverendissimi
Epi-

Episcopi, ita jam clarissimæ memoriæ & apud DEUM beatissimi D. Doctoris Gezelii p. 195, huc transcribimus operationibusque animæ tribuimus separatae. quæ talis est: Operatio mentis separatae est potentia agendi in actum deductio. Vel si cui arriserit ista D. Scharfi: Operationes animæ separatae sunt actus, quos mediantibus certis accidentibus edunt atque efficiunt. nequaquam nobis erit injurius, verum rem maximè gratam faciet, si vel hâc sit contentus & delectetur. Actus præcedunt potentia & facultates, qvas qvidem omnes æque credimus esse in separatione ac in unione, operationes vero earum non se perinde exerunt, ob absentiam organorum corporis, qvorum commerium anima amisit in ipsa morte. Non pauci sunt Errorum, animam separatam statuentes vacuam esse ab omni actione. Quidam etiam sine vita ajebant eas stertere rerumque omnium detineri oblivione, imo & profundissimo quasi somno correptas obdormire. Hi & reliqui

omnes, qvi animam separatam suâ pri-
vant activitate: hoc inter cætera qvasi
Achilleo nituntur fundamento: Qvod
actiones sunt suppositorum, anima vero tan-
tum ejus pars. Nos eqvidem diffite-
mur mentem non posse proprie appel-
lari suppositum. Sed cum actusæ re-
pugnet vitæ ab omni vacare labore,
constanter asserimus, mentes etiam
postqvam ex corpore migrarunt, su-
as exercere actiones, naturam quo-
que suppositi sive completæ imitari
substantiæ. Qvi eapropter intentio-
nem damnant nostram; qvod nos la-
teant revelationes, qvas naturæ erunt
mentes separatæ: qva ratione etiam per-
ficientur earundem facultates, iis am-
babus largimur manibus, nos non esse
sollicitos de omni cognitione & quous-
que ea se extendat, multò minus si
peculiaribus potiantur revelationibus:
Eas vero siqvis edocuerit, rem nobis &
procul dubio aliis gratiam faciet. Di-
cunt eqvidem: nostram actionem summam
impiorum est illa . . . . . effe

esse *imperfectionem*. Menti itaque post dissolutionem a corpore nullas competere operationes. Imperfetas sane eas hâc in vitâ esse, præsertim si non sunt ex fide & cum voluntate congruent divinâ, neqvaqvam ibimus infici-as. Exinde tamen mentis actuositas, ut ita dicam, post separationem haud destruitur; sed adhuc indubitatae est veritatis actiones ei competere. Qva-les autem istæ sint, sive perfectæ, sive imperfectæ, in excessu ex hâc vitâ plani patebit, qvatenus naturâ indagari nunc haud potest: Revelatis itaque oculis relinqvimus explicandum, qvale desiderium, qvalis complacentia, cæteræque operationes animabus competent separatis. Has operationes descripsimus, per potentiae agendi in ætum deductionem: significaturi animam suum peragere munus, non per organa corporea, nec immediate, ut qvibusdam placet, ea suboriri ex ejus essentiâ; sed per potentias superadditas: Qvæ sunt attributa seu facultates, eæque re-

realiter ab essentia distinctæ. Multò tamen arctiori vinculo, sciendum est, potentias cum mente esse unitas, qvam animam cum corpore. Neminem existimamus existere, qui ignoret se morti esse subiectum, quæ in corporis ab animâ separatione consistit. Non autem hoc modo, nec ullo alio potentiaz a mente possunt avelli, adeoque nec à se invicem segregantur: sed indissolubili quasi nexu manent unitæ, non qvidem otiosæ & frustraneæ; verum ut suæ potentiaz convenientes edant operationes. Qvæ prout nobis cognoscibiles sunt, communiter numerantur tres.

THES. IV.

Harum facultarum primum facile tenet locum Intellectio, qvæ hunc in modum a modo nominato famigeratissimo D. Doct. Gezelio definitur: *Intellectio est animæ separata operatio, qd illa res materiales pariter ac immateriales sine concursu phantasmatum cognoscit.* Non adeo anxii erimus in investigatione ipsius intellectus, ut totam ejus exhaus-

riamus essentiam, qvæ aliis tractanda re-linqvitur. Sed tantum, brevissimis ex-ponemus ac fieri potest literis, functio-nem animæ, quæ in rerum cognitione & contemplatione consistit actuali. Pla-nius ut hæc percipiatur, præprimis co-gimur dispicere, qvomodo sensus ex-terni suas species deferant ad sensum communem, qvi non incongruè con-ferri solet cum puncto in quo qvinque conveniunt lineæ. Ut enim singuli ra-dii a circulo sive circumferentia ducti in uno concurrunt centro; Ita etiam a sensibus externis huic communi sensui omnia recipienda & dijudicanda subji-ciuntur. vel residens in throno, Regis instar, tanquam libellos supplices a sub-ditis recipit suis, eosque discernendo ju-dicat. Species sensibiles apprehensiones ab-legat sensus communis ad Phantasiam, qvæ eas, aut a se formatas, diutius servat atq; retinet, majori qvoq; cum diligentia examinat, examinatas memorie servan-das tradit. Tandem tamen accedit in-tellectus agens, qvi ex speciebus sensi-bili.

bilibus efformat intelligibiles, qvæ ab intellectu recipiuntur paciente. Qvandoqvidem objecta nequeunt ingredi ipsos sensus, multò minus intellectum; reliquum est ut eorum vicarii, per quos mutuus fit contactus inter objectum & intellectum, qui heic nomine insigniuntur specierum, in suis remanent subjectis & qvidem intelligibiles in intellectu: quas ponimus mentem, quando a consortio sui segregatur amici, a sportare secum, nec non in memoriâ animæ intellectivæ firmiter manere. Sensibles autem amittit, amissis eorum organis, ex quorum injustâ & perversâ dispositione sæpen numero pessimus oritur effectus. Nec minima incommoditas est, quæ ex temperamento oritur, ceu summa illa varietas & vicissitudo ad oculum monstrat, quæ in hominibus cernitur, in quibus interdum siccitas regit, interdum humiditas &c. Sangui-neos in quibusdam sua manet laus. Cholerici ubique valent; sed abest constanza. Phlegmate abundantes maximè

vituperantur. Melancholici autem summis evehuntur laudibus. Qui tamen interdum adeo decipiuntur à phantasiâ, ut putas eos naturam deposuisse suam: qvod Sennertus, inter reliquas, illâ demonstrat historiâ, ubi scribit: qvendam non passum fuisse perduci se eò ut redideret urinam: si autem hoc faceret, opinabatur ex summâ inundatione universam deleri civitatem. Ex quâ opinione liberatus est non ineleganti ludibrio: Dedit enim quidam signum pulsu campanæ, ut convenienter ipsum ejus concives, significaturi urbem incendio flagrare, insimul etiam oraturi, ut urbi, qvæ maximo in discrimine esset, lotio sive aquâ suâ veniret in subsidium. Hæ & reliquæ hujusmodi impressiones, qvas anima recipit à corpore ejusque officialibus & administris partibus, debuntur in solutione. Non enim absentibus obstaculis potest res periclitari; sed in tuto, ut ajunt, navigare, unde procul omni dubio seqvitur actiones,

in

in separata mente, multò esse puriores & perfectiores; qvoniam absunt impedimenta, qvæ liberum nonnunquam tollunt mentis usum. Inter objecta, qvæ intellectu asseqvimur piè defuncti in separatione, & circa qvæ mens nostra in isto versatur statu, haud difficile est statuere DEUM. Huic namque & non immerito tribuimus primas, Qvis enim dignior? Qvis major? *Magnus namque est & laudabilis nimis, cuius magnitudinis non est finis;* dicente scripturâ. De qvâ etiam re magis qvis erit sollicitus, qvam ut se possit conservare? Qui autem de sui conservatione cogitat, recordatur DEUM, eum intuetur, ejus desiderat auxilium, & maximè in ipsa ecstasi, sive qvando amicissimi amici corpus & anima a se invicem segregantur. Faciunt autem hoc, ut eò melius se servare possint incolumes, ut post separationem iis bene sit. Et qui novit hos amicos tandem amicas esse juncturas manus, qvod fit in unitione sive resurrectione omnis carnis, desiderat,

rat, cupit ac omni nisu in id incum-
 bit, ut id conseqvatur, qvod optimum
 est, optimum autem illud est DEUS,
 in cuius meditatione abit mens à cor-
 pore, in abitu eandem retinet, & po-
 stea tamdiu ac extra suum divagatur
 domicilium, intuetur ac cognoscit &
 longè excellentiori modo qvam hâc in
 fragilitate: ubi qvasi per speculum in-
 tuemur. Obfuscant etiam impedimenta
 ex corpore orta; in ipsa verò solutione
 à mentis separantur consortio. Deinde
 pro Intellectus objecto solent ponere
 cognitionem Intelligentiarum, & hanc
 qviditatивам sive distinctam. Qvæ,
 cum mentes non sint otiosæ, procul du-
 bio sermones miscent cum nostris men-
 tibus. Tertiò anima intelligit se ipsam
 suosqe actus: Nec non etiam qvarto
 alias Animas Separatas, ad ultimam us-
 que earundem differentiam; quia sua-
 rum si sint actionum gnaræ, utiq; etiam
 earundem, quæ in omnibus cum illis
 conveniunt. Adhuc assignatur ei no-
 titia rerum omnium, qvarum scientiam

ante separationem habuerat. Ut, materialium & sensibilium, universalium & singularium. Species quoque harum Intelligibiles, quibus vestita erat anima ante solutionem, post eandem alportat secum & servat, quae mentium separatarum fideles sunt comites. Non tamen audemus affirmare, animas per se ipsas exacte quasvis res speciales, quae post solutionem in hac miseria fiunt, scire; nisi DEUS ipse vel intelligentiarum aliquae particularia ejusmodi revelaverit.

THESIS V.

Atque ita brevissime ostendimus, quae ratione Intellectus se habeat in separatione. Jam animus est brevius adhuc introspicere voluntatem: definitionem iterum supra citati piissimae memoriae D. Doct. Gezelii retineamus, quae talis est: Volitio, est operatio, qua anima separata libere & sine prelio appetitu sensitivo in bonum fertur praecognitum. Hæc namque potentia, ut cæteræ, com-

p e-

petit animæ in separatione constitutæ, æqve ac in unione. Qvia una est eademqve anima post solutionem, ac ante eam fuerat, nec ejus mutatur essentia; perfectiores licet fiant facultates. Menti huic separatæ, non solum tribuimus voluntatis potentiam, sed & ipsum actum usumqve. Rem enim bonam sibi cognitam non potest non appetere, malamqve rejicere. Hi actus voluntatis ab animâ cum libertate exercentur. Ubi præcisè talis libertas non innui ur, ut possit benè vel male agere: sed illa, qvæ consistit in hâc vel illâ actione bona, qvæ bonis, & hac vel illa actione mala, qvæ malis, competit. Hujus libertatis uberiorem & satis fœcundam explanationem L. B. tam ex Theologorum, qvam Philosophorum, inveniet scriptis. Actio ista non potest fieri cum appetitu aliquo sensitivo: qvia essentia illa planè est spiritualis & à sensibus segregata. Objectum non est malum, nec bonum absolute. Hic non facit satis superficiaria cognitio;

20

sed reqviritur, ut illa sit accurasier & practica. Qvandoqvidem, res aliquā minus cognita, non pari valet modo aliquem commovere, atque ea, de qvā omni ex parte & in totum constat. Nec sufficit sub ratione convenientis repræsentare aliquid; verum exactius desideratur judicium, & qvidem ut res ipsa ad oculum monstretur.

THESIS VI.

Volitione sic declaratā, restat, ut paucissimis agatur de tertio & Auctori- bus ultimo mentis separatæ actū, qvi consistit in variatione τ&θ ubi. Illa autem est (ut Celeberr. Doctore Gezelio placet) animæ separatæ operatio, qvā illa novum sibi ubi vel in momento acquirit. Non fuere adeo pauci, qvi & hanc positionem, qvæ est de variatio- ne τ&θ ubi, inficiati sunt. Verum enim verò, si id animæ detrahheremus sepa- ratæ, privaremus eam illâ nobilitate ac gaudet, vilioremqve faceremus fe- ris, qvæ istâ non destituuntur potentia, sed

sed de loco in locum incedunt. Maxime etiam turparetur ejus dignitas, si eam, quæ Regis instar dominantis est, antro includeremus, unde multa posset videre, non tamen istis uti. Atque sic tutò audemus adserere, animam etiam per se & ex suis viribus posse se movere & quidem in instanti. Non localiter, quia essentia non est materialis; sed eo modo quo spiritibus competit creatis moveri. Illorum tamen sententiæ calculum non addimus nostrum, licet nonnulli heic hæreant, qui paulo inconsideratius inquunt: animas separatas aliena posse movere corpora. Ut non aliquid dicamus ex revelatione, ubi duo tantum animabus adscribuntur loca, quæ sine dubio ab iis distincta sunt locis, ubi corpora servantur nostra. Nec probabilibus, ut ajunt, suis quicquam evincunt; præter quod mens naturalem habet inclinationem, ut cum suo reduniatur corpore. Volunt quidem heic non intelligi motum internum seu vitalem; sed externum, ut

qvidam intelligentias corpora movere credunt. Verum etsi cum Angelis in non-nullis conveniant, vix tamen credimus in omnibus mentem cum his convenire. Utrum autem ista motio differat ab intellectu & voluntate, nihil certi habemus Satuere ex Cl. Scheib. qvi judicium circa hoc negotium suspendit suum: qvod etiam facere possemus, nisi magis eorum arriderent rationes, qvi has proprietates distinctas esse volunt. Locutionem animarum, qvæ sine organis fit corporeis, qvorum beneficio sonus excitatur, videmus non esse omnino diversam ab Intelligentiarum; qvæ, sine vocis efformatione, sibi invicem aliisque, tum conceptus mentis, tum affectus voluntatis, manifestant atque revelant. Hæ & aliæ ejusmodi res absturiores planius in Academiâ detegentur cœlesti. Sed brevissimis hæc, qvæ fuere amplissima, transegi, & cum sim defunctus, tribuo

GLORIAM ET LAUDEM DOMINO!

Ad

VIRUM - JUVENEM

Virtute & ingenio Clarissimum

Dn. MARTINUM FLORINUM,
Philosophiae CANDIDATUM dignissimum, dum
disputationem inauguralem,
De OPERATIONIBUS MENTIS SEPARATAE,
ex publicâ Cathedrâ strenue
defenderet.

Manibus ut sacris meriti reddantur ho-
nores,
FLORINI docuit, charta secunda prius.
Nunc anima pingit, post fata superstitis acta,
Rem notam paucis commoda cura docet.
Quæ statuas tandem sic vera docebimur esse,
Cum mens in cœlum carne soluta redit.
Tempora quod dederas studiis hoc indicat ille
Pulcher honor merito, qui tibi mox veniet!

Festinus scripsit,

LAURENTIUS Qwist/ N.F.
Biörneburgensis.

Fågne-Rim

Då

Philosophiæ berömblige CANDIDATEN,
Ehreborne och Högwållärde
Herr MARTINUS
FLORINUS,

Sin sinrikt sammansatta Gradual
Disputation, med Heder
försvarade.

Som I tilfsren haa i Edra Lärda Skrifter/
Herr Candidat, bewist hur' fördon
plågat war/

At omgås med den deel/ som jorden i
försvar

Skal taga/ sen wij hän med heder lägs i
grifter.

Och som vår andra deel fast högre är af värdet
Men eij på annat fäl af os behedras kan/
An om des wareset et faintal stållas an/

Dy Herr FLORIN, Ert namn ståls billigt bland
de Lärde!

Då

Då J Er företar/ hele finnike at besanna/
Med detta lärda Wärck/ som lütte en Aarons
Staf/

Hoos lärda grönkas/ at ev Siälen uti graft/
Som kroppen/ roena skall/ och i det thysta stanna.
Jag fägnar mig utaf Er giorde prof/ som wissal/

At mædo och förreget sin nytea af sig geel/
Och weet Er idoghet i längden låter see;
Det jag och vñstar; Er en liufsig arbez lijsa!

Öfsteer sin skyldigheet
tillade

ALEX: KEPPLERUS.

